

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 6 frt — kr.
Félévre . . . 3 „ — „
Negyedévre . . . 1 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 50 „
Egyes szám ára 5 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
(Nádasy-féle ház)
hová az előfizetések és a lap
szétküldésére vonatkozó fölszó-
lalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

(PÉCSI HIRLAP.)

Megjelenik hetenként háromszor: **kedden, csütörtökön és szombaton.**

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Széchenyi-tér 12. sz.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény inté-
zendő.

Kéziratok vissza nem adnak

Hirdetések

a kiadóhivatalban vétetnek fő

Egyes számok kaphatók:

Weldinger N. utóda Domján I., Valentin K. fia (Széchenyi-tér). Hochrein Jozsef és fia (Széchenyi-tér). Köszl János (fő-tér). Böhm Manó (fő-utca) papir- és könyvkereskedéseiben.

A valutarendezés.

Olvasóink bizonyára élénken emlékeznek még arra, minő kitörő lelkesedéssel fogadta az egész ország közönsége s ennek elén a képviselőház Wekerle előterjesztéseit a valuta-rendezés tárgyában s minő vérmes remények közepette iktatták be azokat törvénykönyvünkbe. Mindenki megvolt győződve róla, hogy elérkezett végre az idő midőn pénzünk valódi értéket fog képviselni s nemcsak az állam hatalom-szava diktálja ránk, hogy értéknek fogadjuk el azt, minek belső reális értéke nincs.

Immár két év vonult el azóta fejünk fölött s a lelkesedés szörnyű módon lelohadt, mert az értékpénz dolgában rosszabbul állunk, mint a dicső valutareform előtti időben. Nagy vita folyt a törvényjavaslatok tárgyalásakor a fölött, hogy tisztán az aranyértéket, vagy az arany és ezüstérték kettős rendszerét fogadjuk-e el a valuta rendezés alapjául s a törvényhozás az aranyérték mellett döntött, de valójában ott vagyunk, hogy most semmiféle értékpénzünk nincs.

A kormány mutatónak kezdett ugyan husz-koronás aranyakat forgalomba bocsátani, de csakhamar nagy ijedtséggel vette észre, hogy azok rohamosan vándorolnak a külföldre, mert a ki hozzájuk juthatott, sietett velök külföldi kötelezettségeit kiegyenliteni, hogy a más pénznemben történő fizetésekből felmerülő agio-veszteségtől menekülhessen. Csakhamar bezárta tehát a kormány ez aranyos kassza ajtaját, mert belátta, hogy soha sem lesz képes annyi aranyat forgalomba bocsátani, a mennyit a külföld el ne nyeljen. Pedig ha figyelemmel lett volna lángeszű pénzügyminiszterünk a birodalom forgalmi statisztikájára, előre kiszámíthatta volna, hogy az arany kivándorlásának szükségképen be kell következnie, mert a birodalom áruforgalma épen azon államokkal áll nagyon is passivén, melyek rendezett arany-

valutával dicsekedhetnek. Ha már most az ilyen államból való behozatal sokkal nagyobb, mint kivitelünk, kétségtelen, hogy a behozatali különbözetet nekünk aranyban kell abba az államba kiszállítanunk, mert ott csak ezt tekintik forgalmi értéknek, minden egyéb pénzünket csak árunak tartják, melynek értéke a kereskedelmi és hitelviszonyok változása szerint hullámzik s így iparunk- és kereskedelmünknek folyton mérhetlen veszteségeket okoz.

Az itt vázolt viszonyoknak az lett aztán a következménye, hogy aranykoronáinknak csakhamar nagy agiója keletkezett, pedig a koronaértékbeli agiókülönbözet, az ugynevezett reláció már az aranykoronák ötvözésénél az arany minőségében kiegyenlített lett.

Aranyunk tehát, legalább agiómentes aranyunk, minőnek rendezett valutaviszonyok közt lennie kellene, nincs, de van helyette temérdek ezüstünk, mely a viláfgorgalomban értékpénzt nem képez s ilyenek nálunk sem tekinthető, mert hisz törvényünk is csak az aranyat mondja feltétlen fizetési eszköznek. A forgalomban levő s a közönséges forgalmi szükségletet messze túlhaladó ezüstpénzt a kormány nem képes eltüntetni, mert ehhez ismét aranykibocsátásra volna szükség, ahhoz a módhoz folyamodott tehát, hogy a forgalomban volt ezüstpénz egy részét, a fertályforintosokat bevonta s azokat átveretve, mint koronákat újból forgalomba hozta. A valutareformból tehát eddig az a hasznunk, hogy ugyanazon belső értékkel bíró pénzdarábot, mely azelőtt 25 kr értékben forgott, most 50 kr értékben tartozunk elfogadni. Valóban gyönyörű valutarendezés, melynek összes hatása és eredménye abban nyilvánul, hogy egy valósággal csak mintegy 17 kr bel-értékkel bíró pénzdaráb 50 kros kényszerár-folyammal tukmáltatik a polgárokra! Az ilyen valuta valóságos eldorádója aztán a pénzhamisítóknak, mert nincs jövedelmezőbb vállalkozás, mint egykoronás pénzt valódi ezüstből

gyártani; — a technika mai előrehaladott állapotában nem nagy művészet kell az érem tökéletes utánzásához, az anyag pedig valódi s így a felismerés veszélye nélkül szerezhet a hamisító minden darab koronásnál 33 kr tiszta hasznót az állam nagyobb dicsőségére.

Mit szóljunk aztán a forgalomba hozott váltópénzről, mely a zavart főleg a nép körében a végtelenségig fokozza! A régi váltópénzek mind forgalomban maradtak s mellettök forognak az új magyar és osztrák váltópénzek összes nemei, úgy hogy numizmatikus legyen az, ki egyhamar kiismeri magát közöttök. Itt van a régi 20 kros s mellette a vele egyalaku 20 filléres, a régi 10 kros s az ugyanoly nagyságu új 10 filléres; — Wekerle a megmondhatója, hány család, mennyi tévedés történik ezekkel épen a tudatlan szegény népnél, melyre a 20 fillérest 20 krosban, a 10 fillérest 10 krosban sózzák rá.

Hanem azért a valuta rendezve van a papíron s ez a kormánydicsőítésre elég, hisz ugyanis van és lesz még elég más törvényünk is, melynek csak az a rendeltetése, hogy a törvénykönyv lapjain pompázzék, csak hogy ez az országnak annyit használ, mint éhes embernek a festett kalbász.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése márczius 9. Okolicsányi László szerint a kormány legfőbb bűnei nem ezen egyes javaslatok egyes intézkedéseiben vannak, hanem abban az egész eljárásban, a mit az elkeresztelési rendelet kibocsátásától kezdve a mai napig követett. A kötelező formát semmi körülmények közt sem fogadja el. Madarász Imre elfogadja a javaslatot azért is, mert a házasságnak egységes állami szabályozásában nem látja az egyházak sérelmét azon esetben sem, ha a házasságot nem mint jogi, hanem mint valláserkölcsei intézményt tekintti. Asbóth János előadja, hogy a belügyminiszeri államtitkár fölhívást intézett a terézváros magyarjaihoz és jó katolikusaihoz, melyben azt mondja, hogy a kormánypártnak egyesülnie kell a

A „Pécsi Figyelő“ tárczája.

A haldokló vallomása.

— LAVEDEN HENRIKA NOVELLÁJA. —

A fényes palota, magas ablakaival, a melyek a rue de Varennesre nyíltak, márványlépcsőivel, befestett pompás padmályaival oly csendes volt, mintha lakatlan volna. Egy elsőemeleti teremben három férfi ült együtt, s némán egymásra néztek. A három férfi a három testvér volt, a marquis, a gróf és a vicomte.

Az orvosi tanácskozás végére várakoztak.

Egyik pillanattól a másikig lesték az orvostani tudomány előkelőségeinek hivatott szájából: van-e még remény arra, hogy anyjuk Herkule de Guébrianges marquis özvegye, Guébrianges Anna Mária Szófia marquisné életben maradhat.

A három fiú közül a legidősebbik, a ki a marquis címet viselte, karcsu, magas volt; arcának a kifejezése teljesen korrekt, de kissé merev. Rögön ki lehetett találni, hogy harmincz évesnél nem idősebb. Nagy gonddal fésült haja, amely nem lehetett egyszerre mindenütt, helyenkint látni engedte a koponyája bőrét. A bal szemén monoklit viselt; egy egyszerű gömbölyű, foglalatlan üvegdarab, szinor és keret nélkül. Mikor egyszer lebukott a lováról, kitérte a lábát, de a monoklija nem mozdult ki a helyéből. Ezt a szinte hihetetlen tényt gyakran emlegették, ha épen a marquisról beszélgettek.

A második fiú, a gróf, akinek arca színesebb

volt, mint a marquisé, kevesebb fáradsággal viselte el huszonhárom éves életkora unalmasságát, mint bátyja. Vörhenyes, katonásan kipödrött bajusza vidám, forróvérű, odaadó természetre engedett következtetni. Testvérei közül őt tartották a legértelmesebbnek.

A legfiatalabbik, a vicomte, noha még alig volt husz éves, a testvérek között, a legidősebbnek látszott. Szakáttalan arcán szörnyű korán keresztetk egymást a mély redők. Ijesztően sovány volt, ajka folytonosan idegesen rángott, szűk, tönkre tett melléből tompa köhögés tört fel, mialatt arca elszederedesedett és a feje hátra hanyatlott.

Felnyílt az ajtó.

Négy, feketebe öltözött ur lépett be, nagy kalappal a kezükben. Helyet foglaltak. A legidősebb közülök, a specialista, a kinek minden mozdulatát lesték társai, nagy komolysággal beszélni kezdett, mialatt szavait nyomatékosan ejtette ki, akár valamely pap a szószéken.

Összegezte a betegség lefolyását, terjedelmesen megismertette az alsó légesőben beállott pusztulást, azután áttért a vese valószínűleges atrofijára és végre következtetéseit „tisztán orvostani szempontokból“ vonta le. Társai, beleegyezésük jeléül a fejükkel bólingattak. Mikor a specialista befejezte a betegség keletkezésének, lefolyásának és mostani állapotának ismertetését, felállott, komoly redőkbe vonta arcát s azután egy sóhajtás előre bocsátása után, könnyű fátolozott hanggal így szólott a három fiatal emberhez:

— Uraim, bármennyire nehezemre esik is önökkel tudatni hogy . . . önök férfiak, nemde? Nincs többé segítség, a végén van.

Azután égfelé vetett tekintettel, áhitatosan hozzátette:

— Feltéve, hogy valamely csoda . . .

Az ajtók ismét bezárultak és már hallani lehetett, a mint az orvosok a lépcsőházban beszéltek.

— Ön is valószínűleg arra megy, merre én?

— Lehetetlen.

— Akkor tehát ketten együtt megyünk a Palais Royalba.

A három fiú belépett a beteg szobájába.

Az ablaktáblák be voltak téve, a függönyök félig lebecsátva. A szobát egy karos gyertyatartó világította meg gyengén. A három fiú, egyik a másik mellett, mozdulatlanul megállt az ágy előtt, a melyben anyjuk hátán feküdt, a haldokló kifejezésével arcán.

A legidősebbik, a ki testvérei helyett is beszélt, megszólalt:

— Anyám, szenved?

A marquisné hosszú ujjával, a mely oly keskeny volt, mint egy féreg, jelt csinált, a mi azt jelentette, hogy nem szenved, azután egy pillanatra fölemelt karja ismét lehanyatlott. Arca sárga, ki-aszott volt. Finom fehér haja és a szeretet egy meleg sugara, a mely mélyen beesett kék szeméből kitört, oly rokonszenves benyomást tett, hogy az iránta való részvét csak növekedett.

Egy feláldozott, szerencsétlen, sok odaadásban és lemondásban elszenvedett életét lehetett a szeméből kiolvasni. Összeszorított fogai között minél kevesebbet lélegzett; még csüngött az életen és nem akart attól a csöpp lélettől, a mely még számára hátramaradt, idő előtt elválni.

A marquis kérdezte:

reakció megdöntésére más pártokkal. A javaslatot nem fogadja el. Josipovich horvát-szlavon-dalmát miniszter egy közbeszólás miatt szólal föl, melyet Ugron Zoltán, Asbóth beszédének elején tett, hogy a kormány a Házban egy inspekciós minisztert tart. Reméli, hogy ez nem ellene történt. Ugron a minisztertől bocsánatot kér, ha szavai reá nézve sértők voltak. Nedetzky Jenő nem félti egyházát, csak a társadalmat s államot félti. A nemzet egységét nem megóva, hanem szétválasztva látja.

A képviselőház ülése márczius 10-én. Nagy István főlemliti, hogy a javaslat anyagilag mily káros a szegény protestáns egyházakra, s hogy a nemzetiségi igazgatásoknak bő tápanyagot nyújt. Eötvös László nyíltan és határozottan tiltakozik oly fölfogás ellen, mintha a kormány és pártja közt és közte bármilyen szövetség, vagy fegyverbarátság, vagy csak összebeszélés forogna fenn. Rámutat azon politikai okokra, melyek vezetnek a javaslatot támogatja. A társadalom békéjének földulását és a felekezetek közti villongások lángjait nem látja. Nekünk, ha mi hatalmas magyarságot akarunk a nemzeti egység tartalmának kiképzésére, meg kell tennünk mindent, elmulasztanunk pedig semmit sem szabad. A javaslatot elfogadja. Vajay István azért szólalt fel, mert sürően hangoztatják, hogy a kötelező polgári házasság nem ütközik a kat. egyház hitelveibe. Ez állítás valótlan. Szivlelje meg a szabadelmű párt a kőszegi királyi válasz intését s ne játszó jelszavakkal. Polemizál ezután a vita több szónokával.

Kossuth visszahonosításának kérdése ez ülésen is szóba került. Szalay Imre tette szövé. Az elnök kijelentette, hogy az ügyben a kérvényi bizottság elnökét meg fogja sürgetni.

Külföld.

Szerbiában megint kabinetválság van. Milán exkirály a jelenlegi kormány háta mögött megállapodásra jutott Ribaraczczal, úgy hogy tiszta liberális kabinet kinevezése várható, melyet már a napokban fognak közzétenni. — Kormánykörökben Milán eljárása hihetetlen konsternációt kelt, mert így változásra senki sem volt elkészülve.

Hirek.

— **(Kossuth Lajos állapota.)** Kossuth megengedte Ferencz fia kérelmére, hogy más orvost is hívjanak házához Bassodron kívül. A turini klinikán megvizsgálták az urethrális váladékot s mérgező anyagot találtak benne, melyről megállapították, hogy a vegyi elváltozások következtében mérgező alkatrészekkel telített váladékot könnyen el lehet távolítani kathéter alkalmazásával. A kathéterezést Carle lovag, az Umberto kórház igazgatója szerencsésen végezte. Kossuth csodálatos hidegvérrel tűrte a műtétet. A tanár szerint Kossuth tul van a krízisen, de sok erőt veszített. Egyetlen veszedelem a gyöngeség.

— **(A törvényszék köréből.)** Ő felsége a király Lukrits István pécsi kir. törvényszéki bírónak a kir. ítélőtáblai bírói címet és jelleget ado-

mányozta. — Bogyay Pongrácz pécsi kir. törvényszéki bíró a VIII. ik fizetési osztályból a VII. ikbe lépett elő.

— **(Márczius 15-ike a főgimnáziumban.)** Főgimnáziumunk „Önképző-kör”-e megünnepelte márczius 15-ikét. Vasárnap d. e. tartotta ünnepi gyűlését, melyen az épp városunkban időző tank. főigazgató Spitzkó Lajos is jelen volt az intézet igazgatójával és tanári karával egyetemben. Az ünnepély Szikora Gyula VIII. o. tanuló szavallatával kezdődött, ki Petőfi „Talpra magyar”-ját adta elő, érzéssel, lelkesedéssel, a töle megszokott értelmes hanghordozással. Utána Pauer Frigyes VIII. oszt. tanuló, a kör alelnöke ismertette szépen kikerekített beszédében az ünnepély célját. Szűts Jenő VII. o. tanuló Széchenyiről, Égi Kálmán VIII. o. tanuló Kossuthról, Pilch Andor VII. o. t. Deákról, Ujváry Ede VIII. o. t. a szabadság dalnokáról és vértanujáról Petőfiről értekezett. Befejezésül Taruay József VII. o. t. Vörösmarty „Szózat”-át szavallta el. Végül a főigazgató mondott el néhány buzdító szót az ifjusághoz. Ugy az értekezések, mint a szavallatok csak megerősítettek bennünket azon régi meggyőződésünkben, hogy főgimnáziumunk ezen irodalmi köre magas színvonalon áll: hogy tagjai elődeikhez méltóan, komolyan fogják föl az önképzés eszméjét, hogy tudnak lelkesedni a szépért, magasztosért, hogy szeretik hazájukat, hogy a nemzet hőseit tisztelik. Elismerés illeti érte a kör elnökét Szalay Mihály főgimnáziumi tanárt, ki tapintatos vezetésével, széleskörű ismereteivel ily szép eredményt tud tanítványával fölmutatni. Egyet sajnálunk csak, azt, hogy az ünnepély nem volt nyilvános, hogy ezen minden tekintetben sikerült matinéen a nagy közönség nem nem lehetett jelen.

— **(A honv. államtitkár Pécsen.)** Gromon Dezső honv. államtitkár kedden, f. hó 13-ikán érkezik Pécsre.

— **(Adóssikkasztás.)** Mohácson napok óta keringő hírek nyertek szombaton kétségtelen megerősítést az által, hogy a városi pénztárnál az 1893-ik évi napló és főkönyvek összehasonlítása alkalmával összegkülönbségek mutatkoztak, a melyek már régebben gyanított sikkasztás nyomára vezettek. A sikkasztást egy Kristovics Milán nevű dijnok követte el, a ki különben ez év eleje óta már nincs a hivatalban. Bűnös manipulációit úgy hajtotta végre, hogy egyes felektől a pénztárnok helyett átvette az adóösszegeket s azokat az illetők adókönyveiben az ellenőr aláírásának hamisításával nyugtatta, a főkönyvben pedig bevételezte. Csalására azért nem jöttek rá előbb, mert az eddigi összehasonlításoknál ő maga is közreműködött. A sikkasztás nyomára vezető összegkülönbségek és hiányok az állami, községi és felekezeti adók tételeinél mutatkoznak. Kristovics, úgy látszik, egymaga követte el a csalást és abban senki sem volt a büntársa. Ez alkalommal a pénztárból évekként elült 300 forint úgye is újra szóba került s nem lehetetlen, hogy ebben is része van a most felfedezett sikkasztónak, a ki az elmanipulált összegeket a saját céljaira fordította. A vizsgálatot egyelőre egy helyi bizottság teljesíti.

— **(Stabat Mater.)** Rossini ezen hatalmas oratoriuma került vasárnap este a tornacsarnokban előadásra. Az előadást a „Pécsi Dalárda” rendezte, mely testület már annyi szép műelvezetben részesítette városunk közönségét. Az egész előadás főfak-

tora Hoffer Károly volt, ki a vasárnapi előadással nemcsak azt mutatta be, hogy mily nagyszámu városunk zenekedvelőinek száma, de azt is, hogy a sok dilettáns zenészszel, énekessel ily nagyszabásu zeneművet is, mint ezen oratorium, elő lehet adni — még pedig fényes eredménynyel — ha az arra való erőket kellő szakértelemmel csoportosítja és oktatja a karmester. A tornacsarnok már 8 óra előtt megtelt városunk intelligens közönségével, hogy élvezze ezen zenei remekmű szépségeit. S várakozásában nem is csalatkozott, mert egy a női, mint férfi-énekesek és zenekar kitűnően megállták helyüket. Az oratorium 10 számból állt, s mindegyik szám után tomboló taps és éljenzés jutalmazta a közreműködőket. Az egyes számok közül különösen kivált a 3. szám ketőse, melyet nagy preczizitással adtak elő Schlaueh Anna és Hentz Mariska, kiknek valóban kiművelésre érdemes hanganyaguk van; továbbá a 9. ik szám négyese, melyet Schneider Istvánné, Kallnecker Györgyike, Hoffer és Jilly énekeltek, s az utolsó szám, mely nagy fűgát képez s részt vett benne valamennyi közreműködő. A többi szám előadásánál szép sikert arattak Éhn Emilia, Hillebrandt Janka, Kindl Gizella, Krausze Irma, Thaly Olga, Zelesny Sarolta, Eötvös Ilka, Haberényi Camilla. Hoffer és Jillyről, dalárdánk két oszlopos tagjáról fölösleges dolog volna azt írni, hogy kitűnők voltak, ismeri őket közönségünk teljes értékükben. A zenekar is, mely a 44-ik ezred zenekarából és dilettánsokból állt, derekasan megállta a helyét, de néha erősebben játszott, mint a hogy énekkíséretnek szabad lett volna. Tíz órakor végződött be ezen nagyszabásu hangverseny, s a távozó közönség sokáig fogja emlékében viselni ezen est zenei gyönyöreit. Az előadás e fényes sikerét Hoffer és Eckhardt, e fáradhatlan, derék karmesterek egy hónapi kemény munkája tette lehetővé, kik nem kimélték sem időt, sem fáradságot, hogy a siker teljes legyen. A rendezés oroszán-részét vette ki magának Ágh Timóth dr., ki az adminisztratív munkákat végezte és mezdítötte vele elő az est sikerét. Ezen fényes anyagi és erkölcsi siker arra indította dalárdánkat, hogy ezen előadást virágvasárnap este megismételje, mely alkalommal a helyi lakosok részéről, amennyiben az ülőhely 1 frt, az állóhely 50 kr. lesz. — Reméljük, hogy a közönség azon része, mely bármi ok miatt nem hallotta az első előadást, sietni fog ezen alkalmat megragadni s a második előadást is tömegesen fogja látogatni.

— **(Uj iskola.)** Német-Márokon új r. kath. iskolát építenek 6000 frt költséggel, melyet az őszszel fognak megnyitni.

— **(A Dragonescu-jubileum emlékalbuma.)** Dragonescu Dömjén kir. tanácsos pénzügyigazgató jubileumára a pénzügyigazgatósághoz tartozó összes tisztviselők albumot készítenek, melyet a jubiléus igazgatónak emlékül nyújtanak át. A diszes mű szombaton érkezett meg Budapestra a Morzányi-féle műintézetből. Az album drappszin bőrkötésének előlapját arany cser- és babérkoszoru között a kék és vörös zománczsal ékesített D. D. monogram disziti. A táblát szélein bordó-bársony alapon aranyozott ezüst guirlande szegi be négy szögben. Szép ötvösmunka. A tábla belsejét zöld ripsz selyem béleli ki. Az ajánlási lapra gót betűkkel ez van írva: „Nagyságos Dragonescu Dömjén királyi tanácsos, magyar királyi pénzügyigazgató urnak 1894. évi márczius hó 15-én a magyar állam pénz-

— Ránk ismer anyám?

Egy alig észrevehető lehelet hagyta el ajkát: ez volt szavának a csengése. Fülébe lehajlott fiai, figyeltek szavaira. A vicomte egy kendővel visszaszorított ajkáról egy köhögési rohamot.

— Fiam, mondta a marquisné, én meghalok. Meghalok, érzem. A legidősb gyöngéden félbeszakította a haldoklót.

— Oh! anyám!

Száraz szemekkel, de figyelmesen és mély tisztelettel tovább hallgatták anyjukat.

A marquisné folytatta:

— Ne zokogjatok, hanem inkább imádkozzatok. Rosz anya vagyok, nagy hibát követtem el, nagy bűnnel terhelttem magamat, a melyért Istennél bocsánatért esedezem. Mielőtt előtte megjelenek, egy valamást kell tennem. Egy pillanatig elhallgatott. Szemét lesütötte, hogy jobban tudja elrejtetni azt, hogy szégyenli magát, s aztán folytatta:

— Atyákatok . . . a ti jó atyákatok megcsaltam . . . Egyik közületek nem az ő fia . . . Még pedig . . . a . . . Lassan és lehanyatlott arczával a falhoz fordulva, meghalt.

Fiai lábujhegyen elhagyták a halottas szobát. A szomszédos szobában leültek és a marquis látszólag némileg megindulva, beszélni kezdett.

— Éppen most egy szomorú vallomást hallottunk, amelynek végét anyánk halála megakadályozta. Tőlem és meg vagyok győződve, önöktől is, távol van az a gondolat, hogy azt vádolják, a ki már nincs többé. Ez a nem teljesen leleplezett vallomás közöttünk örökre eltemetve marad. A világ szemében én Jean, a marquis maradok, ön René, a gróf marad, Francois pedig a vicomte. De mi, akik most tudjuk,

hogy egyikének az ereiben idegen vér kering, hogy közülünk egyikének a vére kevésbé tiszta, mint a milyen atyánké, Guébrianges marquisé volt, minékünk nem szabad egyiknek a másikkal szemben ebben a hamis nyomasztó helyzetben maradni. Nem volna-e a mi szándékos tudatlanságunk bűnös? Nincsen ő valamennyiünk érdekében, hogy a lehetőség határai között a kételyt, mely születésünk fölött lebeg, szétszlassuk, még annak árán is, hogy a titok felderítése valamelyikünk számára szomorú bizonyosság fog lenni? Hogy vélekedik ön erről?

— Azt gondolom — válaszolt René gróf — de a vicomte is osztja az én véleményemet, hogy ön csak megelőzte az én kívánságomat. Én is ugyan azt a véleményt akartam kifejezni, amelyet imént ön fejezett ki bátyám, az eset fölött, a mely bennünket súlyosan sújtott szerencsétlenségünkben . . . Ön, mint mondtam, csak megelőzte engemet és én nem lettem volna képes helyesebben beszélni és gondolkodni. Fogadja érte köszönetemet. És hogy őszintélegem bizonyosságát adjam, engedje meg, bármennyire szenvedek is miatta, hogy egy csapással véget vessek tépelődéseinek. Azt hiszem, hogy én vagyok az, akire vonatkozólag anyánk azt a kínos vallomást tette, amelyet már be nem fejezhetett. Teljesen világosan akarom magamat kifejezni. Ön Jean, aki a legidősebb s a ki anyánk férjhezmenetele után az első évben született, felfoghatja, hogy az ön neve itt észszerűen nem jöhet a szóba. Ön Francois, akit mindannyiunknál jobban becéztek, néhány hónappal Berta testvérünk halála után született. Azon testvérünk után, akinek halálát anyánk azóta szüntelenül éjjelnappal siratta. Ön tehát Francois ilyen körülmények között nem tekintheti magát egy ballépés gyümölcsének,

ha csak nem akarja megsérteni a drága halott emlékét, aki csak néhány lépésnyire tőlünk fekszik . . . Én azonban . . . elégedjenek be fél magyarázattal . . . Kimélnék meg engem is, meg önmagukat is kutatásoktól, melyeknek eredménye égető keserűség volna . . . Én nem Franciaországban születtem mikor Guébrianges ur pétervári nagykövet volt . . . Anyám szép és huszonnégy éves volt, ünnepelték . . . Szófia nagykövetné, így hívták mindenütt, ahol megjelent, forró imádat tárgya volt . . . egy szóval érzem, hogy én vagyok az . . . És anyám bocsássa meg, hogy ezt az egyetlen bűnét főlemlitem, miután már utolsó sóhajtását kilehelte, ezt a bűnét akarta alázatossággal és megtörve bevallani. Midőn így beszéltek, ahogyan teszem, csakis anyám utolsó akaratát teljesítem. Most pedig uraim, azt várom, mit tognak fölöttem határozni.

A marquis és a vicomte közeledett egymáshoz és néhány perezig halkán beszéltek. Azután a marquis hideg udvariassággal így szólott a grófhöz: Én is, meg ösém is, köszönetünket fejezzük ki nyíltságáért. Kettőnk kivételével az egész világ számára ön Guébrianges gróf marad. Azonban ezentul nem lakhatunk együtt. Mikor fogja ezt a házat elhagyni?

Láthatólag megütödvé válaszolt a gróf:

— Nos, azt hiszem, a temetés után.

S miután fejüket meghajta, egymásnak köszöntek, mind a hárman visszamentek a halottas szobába és az ágy mellett letérdeltek . . .

Egyszerre eléműltek, visszatáncorogtak. — A marquisék megmozdult; talán csak elvult ájulva?

Ismét felült és tisztán ezeket mondotta:

— A marquis, Jean nem Guébrianges marquis fia. A marquisné ismét visszahanyatlott; meghalt.

ügyi szolgálatában eltöltött 25-ik évfordulója alkal-
mával őszinte tisztelete s ragaszkodása jeléül a pécsi
pénzügyigazgatósági kerület tisztikara. — Ezután a
fényképek következnek: az első lapon a jubilans
mellképe, aztán a tisztikar tagjainak arcképei. Va-
dász helyettes igazgató képevel az élükön, osztályok
és rang szerint rendben előbb a pénzügyigazgatóság
tisztikara, titkárok, fogalmazók, gyakornokok, iroda-
személyzet, aztán az igazgatósághoz osztott fogal-
mazó- és kezelőtisztikar, az állami végrehajtók, a
számvevő-osztály, a pécsi adóhivatal s utána a vidéki
adóhivatalok, a dárdai sóhivatal, a pécsi dohány- és
bélyegraktár kezelősege tisztviselőinek. végül a pécsi,
siklósi és mohácsi pénzügyőri biztosok arcképei.
Összesen 57. A 17-én tartandó bankettra eddig 180-an
vannak előjegyezve.

— **(Új kántortanító.)** Sombereken Kienle
Antal Ráczfőtősi kántortanítót választották meg kán-
tortanítónak.

— **(A megyei közs. és körjegyzők köz-
gyűlése)** tegnap d. e. volt a megyeház közgyűlési
termében Podgorelatz Sándor elnökleite alatt.
A pénztári számadást helyesnek találták s a pénz-
tárnoknak megadták a fölmentvényt. A költségel-
irányzat Olasz indítványát értelmében elfogadta.
Olasz indítványát a tagsági díj hátralékok
apasztására vonatkozólag elfogadták. Olasz indítvá-
nya az orsz. jegyzői árvaházalap növesztésére szin-
tén elfogadták. Dragonescu jubileumára vonatkozó-
lag abban állapodtak meg, hogy f. hó 27-ikén tes-
tületileg fognak tisztelegni a jubilánsnál a d. e. órákban.
Olasz indítványa az alapszabályok újbóli kidol-
gozása iránt elfogadták. A következő tagokból álló
bizottságot küldték ki a kidolgozásra: Olasz Gábor,
Grosch Vilmos, Kohárits József, Guttay Lajos, Be-
nyovszky Mór és Kovács Gyula az egyleti tagok sorába
fölvették. A jegyzőszigorló bizottságba Podgorelatz
Sándor, Klombauer Antal és Olasz Gábor választ-
tattak meg. Marosi Ignác helesfai jegyző küldetett
ki az orsz. közp. egyet. f. é. közgyűlésére. Elnök,
Podgorelatz leköszönése folytán, egyhangulag Kohá-
rits József lett; alelnökök: Klombauer Antal, Hen-
fner Lajos; jegyzők: Olasz Gábor, Horváth János,
Bóza Kálmán. Pénztáros: Grosch Vilmos. Választ-
mányi tagok lettek: Kálmány József, Klobucharich
József, Kisfaludy Dezső, Pálok Béia, Podgorelatz
Sándor, Mayer Károly, Horváth Gyula, Balassa Pál,
Proksch Arthur, Tóth Vilmos, Biczó Gusztáv, Petz
Ottó, Marosi Ignác, Pintér János. Olasz Gábor
egyl. jegyzőnek buzgó működéséért jegyzőkönyvi kö-
szönetet szavaztak. Ezzel a közgyűlés véget ért.

— **(Esküdtársi tárgyalás.)** A pécsi kir.
törvényszék, mint sajtóbírósa Feiler Mihály lap-
szerkesztőnek Hamedli Gyula elleni sajtóperében a
végtárgyalás határnapjával f. é. ápril hó 7-ikét tüzte
ki. Feiler képviselője ezen perben is Egry Dezső
dr. ügyvéd lesz, míg Hamedli, mint haljúk, Bolgár
Kálmán fogja képviselni.

— **(Wallerstein Bódog dr. fölolvá-
sása.)** vasárnap d. u. 5 órákor volt a nemzeti ka-
szinó nyári helyiségében szép számú közönség jelen-
létében. Wallerstein: A fogakról és azok be-
folyásáról az egészségre tartott igen sikerült
fölvételt. Első sorban a fogak feladatáról és fon-
tosságára utalt, mert azok az emésztés fősegédeszközei;
továbbá főtényezők a szótárolásnál és némely mással-
hangzók képzésénél. Minden fognak három részt külön-
bözthetünk meg, t. i. a gyökeret, a koronát és a fog-
nyakat. A fog belsejében egy üreget találunk, mely
az ugynevezett fogbél zárja magába. A fogat három
szilárd anyag képezi. A fogállomány táplálása a fog-
csontban lévő apró csövecskéken át történik. Igen
érdekesen magyarázta továbbá a fogak csoportjait s
azok fejlődését. Megemlékezett az ideiglenes fogsor-
ról, mely 20 fogból áll. A fogak színére vonatkozó-
lag megjegyzi, hogy ez az állandó fogaknál rende-
sen sárgább, mint a tejfogaknál, melyek inkább ké-
kesfehérek. Beszélt ezután a fogfájásról, az ugyne-
vezett „fogszúrás”-ról, a fogrheumáról, mely legtöb-
ször az odvas fogban leli okát, továbbá a fogkóról.
Legfontosabbnak tartja a fogak tisztítását és ápo-
lását. Végül a fogak ápolására és megtartására vo-
natkozó tanácsokat adta, melyeket a hamburgi köz-
egészségi egyesület 10 pontban foglalt össze. A föl-
olvasót zajosan megéltjezték szellemes és alapos
fölvételéért.

— **(Tűz a vidéken.)** Bissén Takács Lukács
házában az elmúlt héten tűz ütött ki. A lakház a
melléképületekkel együtt a lángok martaléka lett.

— **(Megmérgezte magát.)** Csordás Er-
zsébet 18 éves szolgáló nagyon érzékeny szívvél
van megáldva. Szeretett dolgozni, s azon parkodott,
hogy minél többet dolgozhasson, de azért az erköl-
csi jutalom az elismerés alakjában, következetesen
mindig elmaradt, mert ritka gazda az, a kinek ez
iránt is volna kellő érteke. Ez aztán mindig a szívire
nehezedett s elégedetlenné tette a sorsát. A sze-
gény leány legutóbb Schwarez Izidor ke-
reskedőnél szolgált a Ferencz utczájában s
mivel gazdája, állítólag rosszul bánt vele, vasárnap
delután 8 pakli gyufát vett magának, azzal bezár-
kozott kis kamarájába, ott elkeseredésében elkészí-

tette olyan italnak, a melytől ne fájjon semmi s egy-
hajtásra megitta. Szerencsére tettet azonnal észre-
vették s beszállították a kórházba. Állapota súlyos.

— **(A pécsi ipartestület közgyűlése.)**
A pécsi ipartestület vasárnap d. e. tartotta meg köz-
gyűlését Schmelcz Ferencz elnökleite alatt a
városház közgyűlési termében eddig még sohasem
tapasztalt nagy érdeklődés mellett, a mi annak a
bizonyossága, hogy az iparosok szakítva az eddigi kö-
zönnyel, szükségét érzik a testületi szellem ápolá-
sának, melynek jóltevő hatásáról már is meggyőződ-
tek. A m. é. jelentés, ugy a számvizsgálóknak a
zárszámadásra beadott jelentése, valamint az 1894.
évi költségelirányzat tudomásul vétetett és jóvá-
hagyatott. Jóváhagyatott továbbá egész terjedelmében
a testületi utasfogadó és munkaközvetítő intézet sza-
bályzata, mely Dobszay István ügybuzgó ipar-
testületi titkár tollából eredt. A tárgysorozat pontjai-
nak letárgyalása után következett a tisztújítás. El-
nökké újra Schmelcz Ferencz választott meg
egyhangulag nagy lelkesedéssel. Ezután a 24 elől-
járó tag és 3 számvevő megválasztása következett.
Beadott összesen 75 szavazat. Megválasztottak elől-
járó tagok: Kléber János, Engesszer Miklós,
German Ferencz, Hoffmann Lajos, Hillebrand Ferencz,
Filsinger Henrik, Lauber Rezső, Kelemen József,
Rausch István, Orf Gáspár, Reisch János, Pfeifer
József, Dempf József, Novák János, Radics Lőrincz,
Kremling Károly, Dobszay Nándor, Rihmer Károly,
Gianone Sándor, Járányi István, Haksch Károly,
Ganter Ferencz, Rostás Géza, Dömmel Nándor. Szám-
vevők lettek: Holli Mihály, Beck Gyula, Imre Sán-
dor. Ezzel az ülés fél 1-kor véget ért.

— **(Helyőrségi tiszti estély.)** Szombaton
volt a Hattyu termében a helyőrségi tiszti estély,
mely kitünően sikerültnek mondható. — A katonai
zenekar előbb hangversenyt adott. Ezután a táncz
következett. A négyeseket 50 pár tánczolta.

— **(A „Pécsi polgári kaszinó”)** szombat
este tartotta harmadik estélyét, mely szép látogatott-
ságnak örvendett. A műsor minden egyes száma tet-
szett, de legjobban Haksch Lajos „Atdal uram esőt,
de nincs köszönet benne” című humorus felolvasása,
melyet folyton megújuló kaczagás kísért végig. Jó
volt Csukás Zoltán szabad-előadása a majom ember
— ember-majomról. A műsort Vész Albert megtol-
dotta a „Szultán” című operettből vett egyes kitünő
résznek zongorán való szép előadásával. Ezután
zongora mellett — tánczra perdült a fiatalság, s járta
kitartó lelkesedéssel a nagy meleg daczára éjfél után
2 óráig.

— **(Halálozás)** Nagyajtai Körmöczy Albin
f. hó 10-ikén, 56 éves korában elhunyt Pécsen.

— **(A Mária Dorothea-egyesület)** ala-
kuló fiókköre Pécsen f. hó 10-én tartott rendes köz-
gyűlése alkalmával elhatározta a budapesti anya-
egyesülettől való elszakadását, mi egyértelmű egy-
önálló egyesület alakításával. Az új egyesület a
szakításra azon körülményt indította, hogy a fiókkör
az alapszabályok módosítását illetőleg nem juthatott
az anyaegyesülettel megállapodásra. Az új egyesület
maga elé tűzi célul a tanítónők erkölcsi és anyagi
érdekeinek előmozdítását, a tanügy körébe vágó
ügyek és kérdések megvitatását s úgy a növevelés,
mint általában a nők szellemi élete fejlesztésének
előmozdítását. E célból bizottság küldetett ki az
alapszabályok kidolgozására.

Törvénykezés.

Jeles pár. Putterer Miklós mohácsi földmi-
vel Mutavcsics Józseffel, kinek Julia nevű nővére-
vel vadházasságban élt, egy darab földcséket együtt
munkáltak. 1892. év nyarán aztán ugy történt a do-
log, hogy Julia Putterert a faképnél hagyta és fivé-
réhez ment lakni. Ezt a csapást Putterer sehogy
sem tudta elviselni. Korcsában dőzsölt naponként,
hogy a szép szemeket és ölelő karokat elfeledhesse.
De hajh! a ki egyszer beleesett az örvénybe, nem
tud az onnan kiszabadulni. Hütlenné lett kedvesét
nem szűnt meg kérni, hogy feledje a gyermekeske-
déseket és legyenek ismét a régiék. Julia azonban
nem akart hajolni a szép szavakra s állhatatosan
könyörtelen maradt. Ez a könyörtelenség végleg ki-
hozta sodrából a szerelmes Putterert. Elment tehát
1892. év aug. 13-ikán a korcsmába és bujában na-
gyot ivott. Mikor aztán kellően elkészült, ugy 8—9
óra tájban, daczára egyik társa intő beszédének,
hogy ne menjen el, mivel 13-ika van s a 13-as
szám vészhozó, nagyokat fujva oda ment a Julia
lakására és ott olyan skandalumot csapott, hogy a
szomszédok holtra rémültek. De Julia erre sem lett
hajlékonyabb, sőt később szoba sem akart állani
volt kedvesével. No már ezt elviselni nem lehet.
Gondolá magában Putterer s — beverte az ablakat.
De már ez több a kettőnél. Ezt már nem hagyja
szárazon, sopánkodott Julia s kijött fivérével Mutav-
csics Józseffel együtt s állítólag ütötték volna Putte-
rert; a mire ez elővette a kését eszmaszarából és

Mutavcsics baloldalába szurt. 25 napig feküdt e miatt
Mutavcsics.

Ez volt az egyik eset. A második pedig az,
hogy Putterer Miklós f. é. január 21-én a mohácsi
vámsorompó előtt találkozott egy Bricski Antal nevű
kucséberrel. Putterer persze be volt rugva, hát el-
vette a kucsébertől a kosarat s azt mondta, hogy
nem adja vissza addig, míg 50 krt nem fizet neki.
A kucséber ellenezvén e könnyű pénzszerzési mó-
dot, megtagadta az 50 kr megfizetését, a mire Putte-
rer hátára vette a kosarat és haza sietett Juliájá-
hoz; igen, Juliájához, mert időközben újra kibékül-
tek s újra vadházasságra léptek. Otthon Juliával
neki estek a kosárnak és nagy csemegézést vittek
véghez, mely alkalommal elfogyott 12 narancs, 6
koszoru füge és 5 skatulya cukor. Mikor már jól-
laktak, Putterer fogta a kosarat és kivitte arra az
utczára, melyen a kucséber szokott hazamenni és
ott letette az ut szélére.

A harmadik eset kizárólag Mutavcsics Juliát
terheli. 1893. év nagybőjtjében elhajtott egy méh-
magzatot. A tegnapi megtartott végtárgyaláson azzal
védekezett, hogy Kovács Gzörgyné bírta volna rá a
műveletre 2 frtéért.

A kir. törvényszék Cziglányi elnökleite
alatt az első ügyben Putterer Miklóst súlyos testi
sértés büntetésében mondta ki bűnösnek tegnap, a
másikban pedig a zsarolás vétségét állapította meg
a kért rablás helyett s ezekért 7 havi börtönre
ítélte őt, hat hetet kitöltöttnek vévén. Mutavcsics
Juliát pedig a méhmagzat elhajtásának büntetésében
mondattott ki bűnösnek s 6 havi börtönre ítéltetett.
Mindannyian felebbezték.

Gabona-árjegyzék

Pécs szab. kir. városában 1894. évi március hó 10-én
tartott hetivásárról.

Az árak métermázsánként számítottak.

Búza	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	—	—	—	—
Közszere	új	6	60	6	50
	ó	—	—	—	—
Közszere	új	5	60	5	40
	ó	—	—	—	—
Közszere	új	5	40	5	30
	ó	—	—	—	—
A. p.	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	6	60	6	50
Zab	új	—	—	—	—
	ó	—	—	—	—
Repeze	őszi	—	—	—	—
	tavaszi	6	70	6	50
Bukkony	új	—	—	—	—
	ó	—	—	—	—
Kukoricza	új	4	50	4	30
	ó	—	—	—	—
Széna	új	2	60	2	30
	ó	—	—	—	—
Szalma	új	2	60	2	40
	ó	—	—	—	—
Szalma	új	1	50	—	—
	ó	—	—	—	—

Kínalát: erős (mintegy 300 gabona kecsi volt a
piacon)

Laptulajdonos: Felelős szerkesztő:
NAGY FERENCZ. PLEININGER F RENCZ
Szerkesztő:
BOGÁTHY MEDÁRD.

Teljesen új zongora,

(Öser-féle gyárból egy hónap előtt érkezett)
továbbá jókarban lévő **házi butorok, szőnye-
gek** stb. elutazás miatt eladó.

Bővebb felvilágosítást ad a kiadóhivatal.

**A Borries-féle uradalmak igazgatóságá-
nak Eckendorfban (Északnémetország) tuda-
mására jöven, hogy eckendorfi répmag több
helyről, mint eredeti vagy javított ajánlatik.
Kötelességének tartja tehát nevezett igazgató-
ság a gazdaközönség érdekében köztuda-
másra hozni, hogy**

**eredeti eckendorfi
takarmányrépa-mag valódi minő-
ségben**

Ausztria-Magyarországban csakis

MAUTNER ÖDÖN
magkereskedésében
BUDAPESTEN

kapható, a mennyiben az eckendorfi uradalmak
mint ez évben, ugy 1898. évig csak egyedül
ezen cégnek fognak répmagot szállítani,
mely cég az erre vonatkozó árjegyzéket ki-
vánatra ingyen és bérmentve megküldi.

